

Biblická hodina – 24.04.2025

Suspírium: „S nesmiernym úžasom hovorili: „Všetko robí dobre! Aj hluchým dáva sluch a nemým reč!“ (Mk 7,37) Amen.

Začiatočná pieseň: Chválospev č. 422: „Dnes sa rozpamätajme na smrť Pána...”

Modlitba: Pane náš, drahý Ježišu Kriste! Svojím vlastným životom si nám ukázal vieru, svojou vlastnou smrťou si nám ukázal lásku, svojím vlastným zmŕtvychvstaním si nám ukázal nádej. Daruj nám teraz vieru istejšiu, lásku čistejšiu a nádej bližšiu. Na koho iného okrem Teba sa môžeme obrátiť, keď naša viera slabne, keď naša láska ochabne a keď naša nádej sa stráca? Dnes prichádzame pred Teba a žiadame Ťa, aby si nám pomohol cez Tvoje Slovo, aby sme našli cestu von z temnoty do Tvojho svetla. Chceme pomáhať druhým, ale nevieme. Daj, aby sme mohli byť pod Tvojou ochranou. Skry nás vo svojej večnosti, keď diskutujeme o vzťahu medzi veľkým a malým na tomto svete. Naše životy sú pred Tebou a len Ty vieš, čo a ako sme chceli urobiť a čo sme vykonali. Odovzdávame sa do Tvojej vôle, prosíme, aby si so svojou láskou doplnil naše životy o to, čo nám chýba, a prijal našu dušu teraz i vo večnosti pre Tvoje vzácne sväté meno. Amen.

Biblický text: Kniha proroka Joela 2. kapitola: *„Zatrúbte na roh na Sione, kričte na poplach na mojom svätom vrchu, nech sa trasú všetci obyvatelia krajiny, lebo prichádza deň Hospodina. Áno, blízko je deň tmy a temnoty, deň hustých oblakov a mrákavy. Ako ranný úsvit po vrchoch rozprestiera sa početný a mocný ľud, jemu podobný nebol od vekov ani po ňom nebude až do čias najvzdialenejších pokolení. Pred ním zožiera oheň, za ním spaľuje plameň. Ako záhrada Eden je pred ním celá krajina a za ním znivočená púšť. Nič neutečie pred ním. Vzhľadom sa podobajú koňom a bežia ako tátoše. Sú ako rachot vozov, keď poskakujú po končiaroch vrchov. Sú ako praskot blčiaceho ohňa, ktorý spaľuje slamu. Sú ako mocný ľud, ktorý je pripravený na boj. Národy sa chvejú pred nimi a tváre všetkých blednú. Bežia ako hrdinovia, vystupujú na hradby ako bojovníci. Každý ide svojou cestou, neodchyľuje sa od svojej dráhy. Nikto nevráťa do druhého, každý ide svojím smerom, i cez strely sa neprestajne rútia. Vtrhnú do mesta, vybehnú na hradby, vystúpia na domy, vlezú ako zlodej cez okná. Pred nimi sa zatrasie zem, nebesá sa zachvejú, slnko a mesiac stemnejú a hviezdy stratia svoj jas. Hospodin vydá povel svojmu vojsku, lebo jeho tábor je veľmi veľký a mocní sú tí, čo splnia jeho rozkaz. Preto je deň Hospodina veľký a veľmi hrozný. Kto ho môže zniesť?“ „Teraz však,“ znie výrok Hospodina, „vráťte sa ku mne celým srdcom, v pôste, plači a náreku! Roztrhnite si srdcia, a nie rúcha, vráťte sa k Hospodinovi, svojmu Bohu! Veď je milostivý a milosrdný, trpezlivý a veľmi ľútostivý, lebo mu je ľúto spôsobiť pohromu. Kto vie, či sa opäť*

nezľutuje a nezanechá za sebou požehnanie, takže bude pokrmová i nápojová obeta pre Hospodina, vášho Boha. Zatrúbite na roh na Sione! Vyhláste posvätný pôst, zvolajte slávnostné zhromaždenie! Zhromaždite ľud, posväťte zbor, zvolajte starších, zhromaždite malé deti i dojčatá! Nech vyjde ženích zo svojej izby i nevesta zo svojej komôrky. Medzi predsieňou a oltárom nech plačú kňazi, služobníci Hospodina, a nech prosia: „Ušetri, Hospodin, svoj ľud, a nevydaj na potupu svoj dedičný podiel, aby sa pohania z neho nevysmievali.“ Prečo by mali vravieť medzi národmi: „Kdeže je ich Boh?“ Vtedy sa Hospodin rozhorlí za svoju krajinu a zľutuje sa nad svojím ľudom. Hospodin dá odpoveď svojmu ľudu: „Hľa, posielam vám obilie, mušt i olej a nasýtite sa tým. Viac vás už nevydám na potupu medzi pohanmi. Vzdialim od vás nepriateľa zo severu a zaženiem ho do vyprahnutej a pustej krajiny: jeho predný zástup do Východného mora a jeho zadný zástup do Západného mora. Jeho zápach sa bude roznášať a hnilobný pach bude vystupovať, lebo si počíнал velikášsky.“ Neboj sa, zem, plesaj a raduj sa, lebo Hospodin vykoná veľké veci. Neboj sa, poľná zver, lebo stepné pastviny sa rozzelenejú, lebo stromy prinesú ovocie. Figovník a vinič vydajú bohatú úrodu. Synovia Siona, jasajte a tešte sa z Hospodina, svojho Boha, veď vám dá spásonosný dážď, zošle vám jesenný i jarný dážď ako prv, takže humná budú plné obilia, lisy budú pretekať muštom a olejom. Vynahradím vám roky, v ktorých žrali kobyľky a chrústy, koníky i húsenice, moje veľké vojsko, ktoré som poslal na vás. Jedávať budete dosýta a chváliť meno Hospodina, svojho Boha, ktorý sa k nám tak obdivuhodne správal. Môj ľud nebude navždy zahanbený. Spoznáte, že ja som uprostred Izraela, že ja som Hospodin, váš Boh, a niet iného; a môj ľud nebude navždy zahanbený.”

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Pochod a ničenie nepriateľskej armády znázornené vo farbách Hospodinovho dňa, ktorý je hrozný, je veľmi výstižný. Kapitulu však možno chápať skôr ako ďalšiu ilustráciu, ktorá odkazuje na udalosti Pánovho dňa. Je to pokračovaním predošlej kapitoly, v ktorej sa zmieňuje prorok o invázií kobyliiek.

1-11. verše: Kobyľky sú znamením dňa Pána. Opis už nezobrazuje materiálne škody, ale zobrazuje silu a desivú silu kobyliiek. Zatrúbenie na Sione je znamením toho, že pokojné hostiny sa končia, prichádza vojna, a trúby volajú na obyvateľov nebránenej oblasti, aby sa stiahli do mestského opevnenia. Mocná armáda z nepriateľskej krajiny je podobne nebezpečná ako prírodná katastrofa. Oblak kobyliiek sa šíri nad horami ako náhle svitanie alebo klesanie večerného súmraku: toto vojsko je taktiež nezastaviteľné. Oheň je fenomén, ktorý sprevádza ničivé vojny, ale zvestuje aj príchod Pána, „*veď náš Boh je stravujúci oheň.*“ (Žid 12,29) Fázy vojny sú dopodrobna opísané, ani jeden detail nechýba. Prichádzajúce vojsko svojim opisom pripomína rútiacu sa jazdu, ich hukot je obrovský ako

vojnové vozy prichádzajú, ich prúdenie pripomína praskanie plameňov. To všetko vytvára elementárny strach, ktorý sa nedá skryť. Mestá opevnené kamennými múrmi často odolávali nečakaným lúpežným útokom, ale ani kamenné múry neboli prekážkou pre milióny a milióny vojakov pochodujúcich v bojovej formácii. Najstatočnejší hrdinovia zvyčajne dosiahli vrchol hradných múrov a postupovali vo svojom vlastnom poradí, prehánali sa cez hradby, bežali nezranení cez oštepky vztýčené proti nim a prevalcovali každé obydlie v meste. Deň Pánov je hrozný. Obraz armády je hrôzostrašný. Keď Pán prichádza súdiť, nastávajú kozmické udalosti: nebo a zem sa trasú, nebeské telesá strácajú svetlo a hromový hlas Pána vydáva príkaz vykonať Jeho súd. Takto bude vyzeráť deň Pánov, keď príde. Pán má všetku moc; ani vlastný národ, ani iné národy, ani jedno stvorenie pred Ním nemôžu obstať: *„V ten deň sa stane,“ znie výrok Pána, Hospodina, „že dám zapadnúť slnku na poludnie a zahalím temnotou zem za jasného dňa.“* (Am 8,9) *„Bolo okolo šiestej hodiny a nastala tma po celej zemi až do deviatej hodiny.“* (Lk 23,44) *„Keď otvoril piatu pečať, videl som pod obetným oltárom duše zabitých pre Božie slovo a pre svedectvo, ktoré vydávali. Tí zvolali mohutným hlasom: „Kedy už, svätý a pravdivý Pane, vykonáš súd a pomstíš našu krv na tých, čo bývajú na zemi?“ A každý z nich dostal biele rúcho a bolo im povedané, aby ešte krátky čas vyčkali, kým ich počet nedoplnia ich spoluslužobníci a bratia, ktorí majú byť zabití ako oni.“* (Zjav 6,12–14). Chystá sa Boží súd? Áno. Dá sa pripraviť na Boží súd? Áno. O tom reční Ježiš: *„Čo spíte? Vstaňte a modlite sa, aby ste neupadli do pokušenia!“* (Lk 22,46)

12-14. verše: Výzva k skutočnému obráteniu je však očividná. Proroka, ktorý vidí inváziu kobyliiek a udalosti posledného súdu, Boh používa na vyhlásenie svojho milostivého volania. Stále dáva príležitosť na obrátenie a sám k tomu povoláva svoj ľud, pretože je milosrdným Bohom. Pôst, plač a smútok sú Bohu milé iba vtedy, ak vyjadrujú zmenu srdca nad rámec citov srdca. Obrátenie zo srdca znamená, že sa mení celý človek, teda odvracia sa od svojho bezbožného správania a obracia celú svoju osobnosť k Bohu. Tento dialóg nie je intelektuálna úvaha, ale rozhodnutie na celý život. Podľa hebrejského chápania život vychádza zo srdca, pulzuje v ňom ako samotné slovo, s jeho pulzujúcim zvukom: tlkotom srdca. Ak sa srdce obráti, potom sa z neho rodí skutočné sebazpoznanie: bolesť, horkosť, plač; pôst a sebazaprenie. Joel tak svojmu ľudu zopakoval jednu z hlavných požiadaviek veľkých prorokov (viď. Iz 11,2; Jer 3,11; Jer 4,4; Ž 51,9; 103,8). Vonkajším znakom pokánia bolo roztrhnutie šiat a sedenie v popole. Zlomenie srdca znamená, že kajúcnik je zo seba celkom zúfalý, prizná svoju nepravosť a obráti sa na Svojho Sudcu, Ktorý ho povolá milosrdne. Hospodin je zarmútený zlom, ale veľmi milosrdný a nenáhli sa so svojim hnevom (Jon 4,2; II Mojž 34,6). Stále je možné obrátiť sa, čas milosti trvá, On ešte len trúbi, vyzvára a bije na poplach. Posledné Božie slovo nie je súd, ale milosť kajúcnemu

hriešnikovi. Tento milostivý Boží návrat zahrňa aj skutočnosť, že keď vidí pokánie, mení súd na milosť a prejavuje milosrdenstvo. Ale pokánie nemusí nevyhnutne viesť k odpusteniu. Boh nie je viazaný ľudským výkonom. Vždy môže slobodne súdiť a prejavovať milosrdenstvo. Človek nemôže zaručiť Božie odpustenie, môže len dúfať a s vierou prosiť, že mu Boh odpustí. Z odpustenia hriechov plynú požehnania, o ktorých čítame v 14. verši. Božie odpustenie sa už mohlo udiať v minulosti a Jeho požehnanie môže nasledovať aj v budúcnosti. Jedným z takýchto požehnaní je postoj vďačnosti a obety. Obnovenie obety vyjadruje obnovené spoločenstvo s Pánom.

15-17. verše: Prorok opäť zvolá na strážu, aby zatrúbili. Ale teraz nepovoláva za múry hradu, aby unikli nebezpečenstvu, ale aby sa modlili v chráme. V tomto zmysle je pravda, že „*Hospodinovo meno je pevná veža.*“ (Prís 18,10) Modlitba je tiež mobilizáciou, nie však bojovníkov proti ozbrojenému nepriateľovi, ale mobilizáciou viery spoločenstva za vyslobodenie proti hroziacim útokom. Modlitba je záležitosťou celého spoločenstva. Ide o spoločenstvo, ktoré už zakúsilo zajatie, teda Babylon. Nevyhnutná je účasť a súcit nielen starších a predstavených, ale aj všetkých vekových kategórií. Nemožno vynechať radujúcich a zasnúbených. Aj keď je príhovorná kňazská služba v kompetencii celého zhromaždenia, prosby celého zboru majú prioritu. Hľadať miesto pokánia a postaviť sa medzi brány a oltár chrámu, to je cieľ. Jednou z požiadaviek prosby je, aby Pán poskytol ochranu svojmu vyvolenému ľudu. Boží ľud nemôže žiť bez Jeho šetrného milosrdenstva. Ďalšou požiadavkou je, aby cirkev ako svoje dedičstvo nedal do rúk pohanov. Zraniteľnosť ľudu Božieho by pohania využili na zosmiešňovanie mena a moci Boha.

18-27. verše: Božia spása a požehnanie je však blízko. Boh odpovedá na úprimné pokánie a pravé obrátenie horlivou a žiarlivou láskou (viď. II Mojž 20,5). Má súcit so svojím ľuďom. Preto opäť dáva hojné prírodné statky a svojou štedrosťou sa ukazuje ako mocný Boh svojho ľudu pred posmievajúcimi sa pohanmi. Nepriateľ zničený Pánom je akoby démonizovaný národ alebo za tým hľadajú mýtické obrazy, ktoré samotný Izrael by nikdy neporazil. Keďže aj prírodnú katastrofu priviedol Pán na znak svojho súdu, zničenie kobyliek tiež dokazuje Jeho moc. Uvrhne ich do pustej a neúrodnej krajiny, kde na nich čaká istá skaza a vietor odveje ich chátrajúce pozostatky do morí. More pred hebrejským človekom, to východné, mohlo byť Mŕtve more a more za ním, to západné, mohlo byť Stredozemné more. Výraz „severný“ tiež zaraďuje kobylku medzi ostatných veľkých ničivých nepriateľov, ako boli Asýrčania, ktorí tiež vtrhli do malej krajiny zo severu ako kobylky. Prorok Ezechiel odtiaľ tiež očakával armádu posledných čias (viď. Ez 36,8.15; 39,2). Prorok najprv oslovuje obrábanú pôdu a ohlasuje jej radosť, pretože úrodná zem najviac trpela morom. Ak by ničivá kobylka ako

Pánov nástroj chcela vykonať veľkú vec, Pán skutočne urobí veľké veci. Radosť zeme a zvierat pochádza z plodnej hojnosti prírody. Prírodné statky tiež pochádzajú od Boha a On je prítomný v požehnaniach. „Synovia Siona“ sú všetci veriaci narodení zo Sionu. To je cirkev Božia. Pán tiež odstraňuje sucho a dáva dážď v pravý čas. On učí ľud k pravde. Dážď ako dar prírody vedie k poznaniu Pánovej pravdy a milosti a dážď sa stáva učiteľom Božej pravdy, ktorá vedie k spásu. Učiteľ je posol Hospodinov, na ktorého dielo sa vzťahujú Izaiášove prísluby: bude učiť národ a bude zvelebovať zákon, Tóru a svojím poznaním ospravedlní mnohých. Ľudia, v ktorých srdci je zákon, ho budú počúvať. Počúvať Ježiša! Dať na Pánovo slovo! Na koniec sa tu objaví voda. V Palestíne chudobnej na vodu išlo o prežitie, či dážď príde načas. Jesenný dážď sa začal v októbri, skorý dážď padal od decembra a neskorší dážď padal od marca do mája. To zabezpečovalo úrodu. Pánovo požehnanie dažďa je zjavné. Po daždi sám Pán poskytne hojnú úrodu a je to náhrada za škody spôsobené veľkou armádou kobyliiek, ktoré poslal. Pán zraňuje, ale aj zväzuje. Cez Jeho ruky sa aj utrpenie premieňa na požehnanie. Nová úroda bude taká hojná, že mimovoľne podnieti ľudí, aby ďakovali a chválili Božie meno. Ale najväčším požehnaním bude, že Pán už nie je ďaleko, ale prebýva medzi svojím ľudom. Tak sa Izrael presvedča o realite a moci Pána. Teraz spoznajú Jeho moc aj pohania a už sa nebudú posmievat Izraelu. Uznať skutočné panstvo Boha. Ako veľmi chýba tomuto svetu prijať Božiu moc a slávu. Jedine Bohu sláva! Kedy si to vyznal ako reformovaný? Kedy si to vyznala naposledy ako kalvínka?

Biblický text: Druhý list apoštola Pavla Korinťanom 1. kapitola 1-11.veršov:
„Pavol, z Božej vôle apoštol Krista Ježiša, a brat Timotej cirkvi Božej v Korinte a všetkým svätým v celom Achájsku: Milosť vám a pokoj od Boha, nášho Otca, a od Pána Ježiša Krista. Nech je požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, Otec milosrdenstva a Boh všetkej útechy, ktorý nás potešuje v každom našom súžení, aby sme aj my mohli potešovať tých, čo sú v akomkoľvek súžení, a to útechou, ktorou aj nás Boh potešil. Veď ako vo veľkej miere prichádzajú na nás Kristove utrpenia, tak sa nám skrze Krista v hojnej miere dostáva aj útechy. A tak, ak sme sužovaní, je to na vašu útechu a spásu; ak sme potešovaní, aj to je na vašu útechu, ktorá sa prejavuje v znášaní takých istých utrpení, aké znášame aj my. A naša nádej, vzhľadom na vás, je pevná, pretože vieme, že ako máte účasť na utrpeniach, tak ju budete mať i na úteche. Nechceme, bratia, aby ste nevedeli o súžení, ktoré nás postihlo v Ázii, doľahlo na nás nadmieru ťažko, nad naše sily, takže sme si zúfali nad svojím životom. Ba sami nad sebou sme prijali ortieľ smrti, aby sme dôverovali nie sebe, ale Bohu, ktorý kriesi mŕtvych. On nás vyslobodil a ešte vyslobodí z takého veľkého nebezpečenstva smrti; v neho dúfame, že nás vždy znovu vyslobodí, ak nám budete pomáhať aj vy modlitbou

za nás, aby za dar milosti, ktorej sa nám dostáva na príhovor mnohých, vzdávali mnohí za nás vďaku.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Apoštol Pavol hovorí v Slove Božom o tajomstve osobnej útechy a o tom, ako utešiť iných. Nezachádza do detailov, ale naznačuje utrpenie a hĺbku, ktorou si musel prejsť: „...*vo veľkej miere prichádzajú na nás Kristove utrpenia...*“ Ale práve v tom rozporení, v najväčšej hĺbke a biede, sa mu dostalo útechy zhora. Aké bohaté bolo jeho utrpenie, rovnako hojne prijímal útechu zhora, a to natoľko, že dokázal utešiť iných v ich trápení. Pavol zažil, čo to znamená byť utešený uprostred utrpenia, a tak môže aj on utešiť korintskú cirkev. Byť utešený Pánom a následne utešovať. – tieto dve veci spolu úzko súvisia, Slovo nás k tomu nabáda.

1. Pánom utešený

Žijeme v zlomenom svete, uprostred utrpenia a biedy. Každý deň počúvame o hrozných udalostiach, zlomených osudoch a zdanlivo neznesiteľnom utrpení. V takých chvíľach sa zmätene pozeráme na Boha a nechápeme, prečo nezabránil tragédii, prečo nezasiahol včas, prečo sa nepostaral o ľudí. Otázka je ešte naliehavšia, keď ide o naše vlastné problémy. Prečo Boh dovolil, aby sa to stalo Jeho vykúpenému dieťaťu? Často je pre nás ťažké pochopiť, prečo nám Boh dovoľuje prežívať ťažkosti, utrpenie a skúšky. Veríme, že je Bohom lásky, Ktorý vo svojich rukách drží naše životy a každú mysliteľnú situáciu, ktorá v našom živote nastane. Vieme, že Boh nás miluje, a preto je pre nás ťažké pochopiť, prečo nám dovoľuje trpieť a prinášať do nášho života skúšky. Apoštol Pavol hovorí, že Boh nie vždy chráni svoje deti pred problémami, ale vždy ich utešuje. On je Otcom milosrdenstva a Bohom každej útechy. Nerozumíme, prečo robí to, čo robí, ale môžeme vedieť, že nás uteší v našej biede, v našich hĺbkach, v našej chorobe a v našom zármutku. Nemôžeme teda očakávať, že ako Božie deti nám nikdy nebude ublížené, ale môžeme očakávať, že všetky tieto veci sú stále súčasťou Jeho otcovského plánu a On na nás nezabudne, pretože je bohatý na milosť a milosrdenstvo. Tak ako to zažil apoštol Pavol, aj my zažívame, že Boh nás trénuje v skúškach a chce nás použiť na utešovanie iných. Boh všetkej útechy nás utešuje, aby sme potom mohli rovnakou útechou utešovať aj ostatných. Dokážeme utešiť druhých, keď máme sami problémy? Pretože toto je to, čo svet skutočne potrebuje. Svet potrebuje utešených kresťanov, ktorí dokážu potešiť iných. Koniec koncov, pesimizmus, apatia a letargia sú bežnými príznakmi nášho sveta a tiež našej spoločnosti. Koľko ľudí hľadá riešenie v škodlivých závislostiach, alkohole, drogách, fajčení? Ak už nevidia budúcnosť, východisko, tak by mali aspoň pre seba urobiť prítomnosť akosi znesiteľnejšou. A koľko ľudí ukončilo svoj vlastný život vlastnou rukou, pretože im skrachovali súkromné firmy a nedokázali splácať úvery, ktoré si zobrali. Milé slová, súcít a povzbudenie

sú dobré, ale nestačia. Potrebujeme útechu, útechu, ktorou nás Boh utešuje. Nedostatok radosti a chuti do života nemožno nahradiť peknými slovami, liekmi či inými omamnými látkami. Nie je potrebné pozdvihnutie nálady, ale útecha, ktorá nás pozdvihne, ktorá nám dá silu čeliť problémom, odvahu ísť ďalej, vedieť znova milovať život. A to nie je jednoduché. pretože život nás robí starými, unavenými a požiera našu silu. Život nás často bolí a prináša nám neúspechy – ale na to, aby sme milovali tento ťažký život, často potrebujeme dobrú náladu, radosť a veselosť. Čo však môže byť zdrojom tohto všetkého? Kto presne? O tom reční apoštol Pavol: *„Nech je požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, Otec milosrdenstva a Boh všetkej útechy, ktorý nás potešuje v každom našom súžení...”* Tento Boh sa k nám priblížil vo svojom svätom Synovi, Ježišovi Kristovi, ktorý povedal: *„Každý, kto pije z tejto vody, bude opäť smädný. Kto sa však napije z vody, ktorú mu dám ja, nikdy nevysmädne. Ale voda, ktorú mu dám, stane sa v ňom prameňom vody prúdiacej do večného života.”* (Jn 4,13b-14) Na koho apoštol ukazuje? Na Krista. A na čo tým apoštol poukazuje? Na Kristove utrpenia. Apoštol Pavol poukazuje na najhlbší bod na svete: na Golgotu. Na miesto konečného zúfalstva a sprenevery, kde bola položená najzúfalejšia otázka na svete: *„Eloi, Eloi, lema sabachthani?”*, čo v preklade znamená: *„Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?”* (Mk 15,34) Na svete neexistuje žiadna hroznejšia hĺbka. Toto je miesto, kde bol Kristus ponorený do smrti zatratenia. Aby bol s nami, aby vzal na seba naše utrpenie a aby naše hriechy a naše biedy prebral. Takže nie je taká hĺbka, žiadna taká bieda, žiadne také utrpenie, kde by sme zostali sami. Kristus nás o tom uisťuje: *„Neboj sa, veď som Ťa vykúpil. Zavolať som Ťa po mene, ty si môj.”* (Iz 43,1b) Ktoré sú Kristove utrpenia? To, že prišiel medzi vlastných, ale jeho vlastní Ho neprijali. Svet sa mu posmieval, vysmieval sa mu, ponížil Ho. Sme súčasťou tohto utrpenia? Áno. Ak nasledujeme Krista, ak vyznávame Krista, môžeme byť zosmiešňovaní alebo celkom odvrhnutí. V histórii na to boli ekvivalentné príklady a apoštol Pavol uvádza aj svoj vlastný príklad zo života: *„Nechceme, bratia, aby ste nevedeli o súžení, ktoré nás postihlo v Ázii, doľahlo na nás nadmieru ťažko, nad naše sily, takže sme si zúfali nad svojím životom. Ba sami nad sebou sme prijali ortieľ smrti...”* Má Kristus, Jeho pokora a Jeho láska k ľudstvu dôstojné miesto vo svete a v dnešnej ekonomike? Nevytvára bezbožný život okolnosti, v ktorých narastá neistota, opustenosť, žiadna budúcnosť a zničená existencia? Súženie prekypuje v hojnosti a bude prekypovať v hojnosti, kým svet existuje. *„Čo je tvojím jediným potešením v živote i pri smrti?”* To, že som vlastníctvom svojho verného Spasiteľa, Pána Ježiša Krista. Toho, Krista, Ktorý nielen trpel, ale bol aj povýšený. Ak mám účasť na Jeho utrpeniach, mám účasť aj na Jeho zmŕtvychvstaní. Viac už nepôsobí na mňa smrť, podiel viny, ťažkosť, utrápenosť, bieda, a nie som otrokom vlastných hlbín, ale Kristovho zmŕtvychvstania. V Ňom mám nový život. Boh ma nepotešuje tak, že my zoberie všetky strasti zo života, ale tak, že ma navštívi

v súžení a prevedie cez úskalia vlastného života. Ja sa už nepozerám na vlastné súženia, ale na Krista, Ktorý vydobyl nový život.

3. Potešovať iných. Od apoštola Pavla sa musíme naučiť ešte jednu dôležitú vec. Apoštol Pavol spája svoje utešenie skrze Pána utešovaním iných v ich trápení. Tie dva princípy patria k sebe, najmä preto, že apoštol píše svoj list bratom. Brat Timotej a následne bratia v Korinte. Ak dostaneme dar útechy, musíme ho odovzdať ďalej. Nemôžeme si to nechať pre seba. Boh nás utešuje, aby sme aj my mohli utešovať ostatných s rovnakou útechou. Našou úlohou je odovzdať to, čo sme dostali, útechu, takmer v reťazovej reakcii. Potešenie, ktoré nám dopriali nebesia, sa takto znásobuje. Táto útecha nie je súkromnou záležitosťou človeka, ale je záležitosťou mocného Boha, Pána, Ktorý je Otcom všetkých ľudí a Bohom všetkých ľudí. Áno, aj my môžeme čerpať z hojnosti Božej útechy, ale len tak, že ju jednou rukou prijímame a druhou odovzdávame tým, ktorí tiež potrebujú útechu. Toto je tajomstvo Pánovej útechy. Možno preto je toľko bez útechy žijúcich ľudí a možno aj my sami sme takí smutní a nepotešení, pretože sme toto tajomstvo ešte nedokázali skutočne pochopiť. Byť utešení a povzbudzovať druhých sú neoddeliteľne prepojené a to skrze Otca milosti a útechy.

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Budem ospevovať Hospodina, lebo mi urobil dobre.“ (Ž 13,6b)
Amen.

Záverečná pieseň: Žalm č. 86: „Pane, nakloň ucho svoje...”